

Światowy Dzień Modlitwy
przygotowany przez Komitet Krajowy Światowego Dnia Modlitwy na Tajwanie

3 marca 2023

„Usłyszałem o waszej wierze”

Podstawowe informacje o kraju

POŁOŻENIE GEOGRAFICZNE, KLIMAT I ŚRODOWISKO

Tajwan to państwo wyspiarskie o powierzchni około 36 tys. km², położone w zachodniej części regionu Pacyfiku, w centrum łuku wysp Azji Wschodniej i Południowo-Wschodniej. Składa się z głównej wyspy i wielu wysp przybrzeżnych, w tym wysp Penghu, Kinmen, Matsu oraz ponad 100 innych wysp i szkierów. Główna wyspa znajduje się między Japonią a Filipinami, a przez jej połowę południową przebiega Zwrotnik Raka. Biegnie on z północy na południe, pokrywając się ze zbieżną granicą Płyty Euroazjatyckiej i Płyty Filipińskiej. Dwie trzecie powierzchni głównej wyspy to góry porośnięte lasami. Najwyższa góra Tajwanu – Yu Shan (znana również jako Góra Jadeitowa) – ma wysokość 4000 metrów i jest najwyższym szczytem w Azji Północno-Wschodniej. Jedna trzecia zachodniej części wyspy to równiny, kotliny, wzgórza i płaskowyże, które zamieszkuje ponad 20 milionów ludzi. Stolica kraju – Tajpej – leży w północnej części Tajwanu, a inne główne miasta ciągną się wzdłuż zachodniego wybrzeża. Jeśli chodzi o transport publiczny, koleje, szybkie linie kolejowe i autostrady łączą w dogodny sposób obszary miejskie i wiejskie, a systemy szybkiej kolei miejskiej (MRT) rozwijają się w dużych miastach. Dzięki wyjątkowym cechom geograficznym i dogodnej sieci transportowej mieszkańcy Tajwanu mają łatwy dostęp do zalesionych gór lub wybrzeży oceanu – wszystko to w ciągu jednej do dwóch godzin podróży.

Na Tajwanie znajduje się dziewięć parków narodowych, a wśród nich Park Narodowy Taroko, który przyciąga najwięcej turystów wspaniałą scenerią wąwozów. Morski Park Narodowy South Penghu i Park Narodowy Atolu Dongsha chronią cenne wybrzeża i zasoby morskie.

Ze względu na swoje położenie w Pierścieniu Ognia, Tajwan i okoliczne wyspy doświadczają co roku około 1000 poważnych trzęsień ziemi. Na szczęście rzadko prowadzą one do poważnych katastrof. W ciągu ostatniego stulecia tylko 12 trzęsień ziemi osiągnęło magnitudę 6,2 w skali Richtera. Silne trzęsienie ziemi o magnitudzie 7,3 wystąpiło 21. września 1999 r. w środkowym Tajwanie (znane również jako 921. trzęsienie ziemi) i było najbardziej katastrofalnym w najnowszej historii, powodując ponad 13 000 ofiar i osób zaginionych. Od tego czasu rząd skupił się na alarmowaniu o zagrożeniach, szkoleniach dotyczących zapobiegania trzęsieniom ziemi,

specyfikacjach sejsmicznych budynków oraz ochronie gleby i wody, tak aby mieszkańcy Tajwanu mogli współistnieć z naturą. Trzęsienia ziemi na Tajwanie, powodując zniszczenia, jednocześnie przyczyniły się do powstania cennych zasobów podziemnych – geotermalnie podgrzanych wód gruntowych. Gorące i zimne źródła zawierające różne ilości różnych minerałów można znaleźć w całym kraju, nawet w rzekach i oceanach.

Tajwan leży na styku stref monsunu zwrotnikowego i podzwrotnikowego. Temperatura latem, od maja do października, może osiągać nawet 38 stopni Celsjusza. Występują obfite opady przynieszone przez tajfuny, które ze względu na nadmierną zabudowę w niektórych rejonach górskich często wywołują lawiny błotne, co powoduje ogromne zniszczenia. W zimie, od grudnia do lutego, w kraju panują susze, a temperatura może spaść poniżej 10 stopni Celsjusza. Klimat również jest zróżnicowany, od równin po wysokie góry, odpowiednio od strefy torrid, przez strefę podzwrotnikową, umiarkowaną po mroźną. Średnia roczna temperatura wzrasta jednak z roku na rok z powodu globalnego ocieplenia.

Wyjątkowe warunki geograficzne i klimatyczne wyspy spowodowały znaczną różnorodność gatunków roślin i zwierząt. Rozmieszczenie różnych gatunków drzew, od liściastych po iglaste, jest również zależne od różnych warunków klimatycznych. W lasach występuje ponad 250 tys. gatunków, które stanowią 3,8% wszystkich gatunków na świecie. Ponadto na Tajwanie występuje duża liczba gatunków endemicznych, w tym 64% gatunków ssaków i 13% gatunków ptaków. Na przykład czarne niedźwiedzie tajwańskie, serwalki tajwańskie, koty lamparcie, barbety tajwańskie, bażanty tajwańskie, bażanty Mikado, sroki tajwańskie, łosie lądowe, tajwańskie motyle szerokoogoniaste, lilie formozańskie, pleszki tajwańskie i trzewiczki damasceńskie – to endemity występujące na Tajwanie. Niestety, niektóre z nich znajdują się na liście gatunków zagrożonych wyginięciem.

LUDNOŚĆ

Tajwan, liczący około 23,6 mln mieszkańców, jest gęsto zaludnionym krajem wieloetnicznym, w którym większość ludności stanowią potomkowie imigrantów z Chin z czasów dynastii Ming i Qing. Przed napływem imigrantów Tajwan był domem dla ludu austronezyjskiego. Ludność austronezyjską, która żyje na wyspie od co najmniej 6000 lat, dzieli się na dwie grupy: rdzennych mieszkańców równin¹ i oficjalnie uznanych rdzennych mieszkańców². Z powodu kolonizacji rdzenni mieszkańcy równin, którzy pierwotnie zamieszkiwali północny i zachodni Tajwan, z biegiem lat ulegli asymilacji. Choć w ciągu ostatnich trzech dekad podjęto wiele wysiłków, aby ożywić język i kulturę rdzennych mieszkańców równin, okazało się, że trudno jest odzyskać to, co

już zostało utracone. 16 oficjalnie uznanych grup tubylczych, które zachowały swój język i kulturę, liczy około 570 tys. osób, czyli 2% ogółu ludności. Największą grupą tubylczą, liczącą około 220 tys. osób, są Amisowie, natomiast najmniejszą – Kanakanavu z niezwykle małą liczbą ludności – 356 osób. Podobnie jak grupy tubylcze z równin, również oficjalnie uznane grupy tubylcze rozpaczliwie potrzebują ochrony swoich języków i kultur.

Większość ludności Tajwanu stanowią Minnanowie i Hakka, którzy w XVII wieku emigrowali z południowo-wschodnich obszarów przybrzeżnych Wielkiego Cesarstwa Qing. Ponadto są też tacy, którzy po II wojnie światowej emigrowali z różnych stron Chin.

Ze względu na zmiany w strukturze rodziny, które nastąpiły w latach 90. XX wieku, wielu tajwańskich mężczyzn zdecydowało się na małżeństwo z kobietami z innych krajów. Kobiety te – głównie z krajów Azji Południowo-Wschodniej – które emigrowały na Tajwan poprzez małżeństwo, stanowią kolejną znaczącą grupę imigrantów. Według statystyk, liczba nowych imigrantów w 2020 roku wyniesie około 560 000.

Cecha Tajwanu jako społeczeństwa imigrantów znajduje również odzwierciedlenie w jego języku. Dzięki 16 oficjalnie uznanym językom tubylczym, Hokkien, Hakka i innym dialektom używanym przez potomków chińskich imigrantów oraz językom ojczystym, którymi posługują się nowi imigranci z innych krajów, Tajwan jest zasadniczo społeczeństwem wielojęzycznym. Najczęściej używanym językiem jest mandaryński, którego używanie zostało wymuszone przez rząd poprzez "Narodowy Ruch Językowy", który rozpoczął się w 1946 roku. Ruch na rzecz Języka Narodowego, który trwał ponad 40 lat, zakazał używania innych języków i dialektów w szkołach, i uczynił mandaryński głównym językiem przy okazjach publicznych i w mediach. Ruch ten w znacznym stopniu utrudnił dziedziczenie innych języków używanych przez różne grupy etniczne.

Choć w przeszłości między różnymi grupami etnicznymi na Tajwanie dochodziło do starć, to w wyniku zmian społecznych i zawieranych od ponad stu lat małżeństw międzyetnicznych stopniowo zyskały one wzajemne zrozumienie i szacunek. Zarówno rdzenne grupy etniczne, jak i potomkowie imigrantów, którzy przybyli na wyspę w różnych okresach, poczynili wielkie postępy w kształtowaniu swojej tajwańskiej tożsamości.

Starożytne ruiny we wschodnim Tajwanie datowane na około 50 000 lat temu dowodzą, że człowiek prowadził tam działalność od najdawniejszych czasów. Najwcześniejszą skamieniałością człowieka znaną na Tajwanie, jest skamieniałość człowieka Tso-chen datowana na ok. 20 000 lat temu. Na terenie całego kraju odkryto starożytne ruiny z różnych epok, co wskazuje na to, że

przodkowie Tajwańczyków postawili stopę na wyspie już dawno temu. W XVI wieku portugalski statek handlowy przepłynął obok zalesionej wówczas wyspy. Z podekscytowania marynarze na statku wykrzyknęli: „Ilha Formosa”, co znaczy piękna wyspa. Do dziś Formosa pozostaje ulubioną nazwą mieszkańców wyspy. Stała się ona popularnym tematem wielu pięknych wierszy, piosenek, obrazów i innych dzieł sztuki.

Merkantylizm stał się popularny w XVII wieku, w epoce odkryć. Ze względu na korzystne położenie Tajwanu dla handlu morskiego, w 1624 r. Holendrzy postawili stopę na południowym Tajwanie. Wkrótce potem północny Tajwan zajęli Hiszpanie. Te dwie frakcje rywalizowały ze sobą w handlu i kolonizacji. Po tym, jak Holendrzy wyparli Hiszpanów, Tajwan stał się centrum dystrybucji dla ich międzynarodowego handlu, eksportowali ryż, cukier, skóry jeleni i przyprawy do różnych regionów Azji Wschodniej.

Następnie lojalista dynastii Ming o imieniu Cheng Cheng-Kung, znany również jako Koxinga, z Wielkiego Imperium Ming, przepędził Holendrów w 1662 roku. On i jego potomkowie założyli na Tajwanie Królestwo Tungning. Reżim rodziny Koxinga na Tajwanie trwał nieco ponad dwie dekady, zanim wyspę przejęło Wielkie Cesarstwo Qing.

W 1895 r. Cesarstwo Qing przekazało Tajwan Japonii na mocy traktatu z Shimonoseki, rozpoczynając tym samym 50-letni okres japońskiego panowania. Japończycy zapoczątkowali modernizację Tajwanu poprzez budowę infrastruktury, tworząc systemy zaopatrzenia w wodę, elektryczność, drogi publiczne i kolej. Wprowadzili też na Tajwan zachodnią edukację. W rezultacie warunki i jakość życia Tajwańczyków znacznie się poprawiły. Ponieważ jednak rząd japoński przyjął asymilację narodową jako politykę kolonizacyjną, Tajwańczycy byli dyskryminowani i niesprawiedliwie traktowani w wielu aspektach. Mimo to Kościołowi katolickiemu i prezbiteriańskiemu pozwolono kontynuować działalność duszpasterską. W tym samym czasie, wraz z imigracją Japończyków, swoje posługi na Tajwanie rozpoczęły również inne wyznania chrześcijańskie, takie jak Japoński Kościół Chrześcijański, Japoński Kościół Anglikański, Kościół Świętości, Kościół Metodystów Episkopalnych i Armia Zbawienia.

Japończycy zostali pokonani latem 1945 r., co skutecznie zakończyło II wojnę światową i japońskie rządy na Tajwanie. Następnie Tajwan znalazł się pod kontrolą administracyjną rządu Republiki Chińskiej ("ROC") z ramienia sił alianckich. Ze względu na różnice kulturowe oraz skrajną politykę polityczną i gospodarczą rządzącego rządu, społeczeństwo tajwańskie pograżyło się w konfliktach i niepokojach, co doprowadziło do incydentu z 28. lutego 1947 roku, kiedy to lokalni Tajwańczycy starli się z urzędnikami i personelem wojskowym ROC. Sam incydent

i późniejsze czystki doprowadziły do bezprawnych aresztowań i zamordowania przez rząd ponad 20 tysięcy tajwańskich elit. Rozbite rodziny i autorytarne rządy, które po tym nastąpiły, okaleczyły serca i dusze ludzi.

Chiang Kai-shek, przywódca chińskiej partii nacjonalistycznej (znanej jako Kuomintang lub KMT) i rządu ROC, przegrał wojnę domową w Chinach z Komunistyczną Partią Chin i uciekł na Tajwan w 1949 r. wraz z ponad milionem Chińczyków. Powojenna depresja i napływ imigrantów spowodowały niepokoje w tajwańskim społeczeństwie. W odpowiedzi reżim Chiang wprowadził stan wojenny, który trwał aż 38 lat. W tym czasie, dzięki pomocy społeczności międzynarodowej, w tym pomocy finansowej Stanów Zjednoczonych, pomocy medycznej Światowej Organizacji Zdrowia i pożyczkom z Banku Światowego, a także dzięki wdrożeniu zaawansowanych planów infrastruktury gospodarczej, gospodarka Tajwanu stopniowo się rozwijała, zdobywając miejsce wśród „czterech azjatyckich tygrysów”. Jednak w zamian za te osiągnięcia gospodarze Tajwan poświęcił wolność obywatelską, demokrację, prawa człowieka i ochronę środowiska.

W latach 1949–1971 na świecie istniały dwa rządy, które dyplomatycznie rywalizowały o miano prawowitego rządu Chin. Rząd Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”) założony przez Komunistyczną Partię Chin sprawował faktyczną kontrolę nad Chinami, podczas gdy rząd Republiki Chińskiej kontrolował i rządził Tajwanem. Jednakże w 1971 roku Organizacja Narodów Zjednoczonych oficjalnie uznała Chińską Republikę Ludową za „jedynego prawowitego przedstawiciela Chin przy Organizacji Narodów Zjednoczonych”. Z powodu tego uznania rząd ROC stracił miejsce w ONZ. Od tego czasu rząd ROC jest nieoficjalnie nazywany rządem tajwańskim. Po usunięciu rządu tajwańskiego z ONZ Chiang wprowadził arbitralne strategie dyplomatyczne, przez co Tajwan stracił wielu sojuszników dyplomatycznych. Z biegiem lat większość pozostałych sojuszników Tajwanu zerwała z nim stosunki dyplomatyczne, ulegając presji ChRL i nawiązując z nią stosunki, pozostawiając Tajwan jako międzynarodową sierotę. Do 2021 r. tylko 15 państw na świecie utrzymywało stosunki dyplomatyczne z rządem Tajwanu. Pomimo tak trudnej sytuacji międzynarodowej, Tajwan nadal utrzymuje gospodarcze stosunki handlowe z wieloma krajami i angażuje się w przyjazne interakcje z organizacjami pozarządowymi i obywatelskimi, mając nadzieję na nawiązanie stosunków międzynarodowych opartych na zasadach równości i wzajemnych korzyści. Jednak działalność międzynarodowa Tajwanu często spotykała się z nieuzasadnionym podważaniem i uciskiem ze strony Chin, które starały się jak mogły, aby wykluczyć Tajwan z organizacji międzynarodowych i ograniczyć jego udział i wkład w życie społeczności międzynarodowej. To naprawdę narusza prawa i interesy Tajwanu i jego mieszkańców.

POLITYKA

W latach stanu wojennego na Tajwanie Chiang wprowadził wiele restrykcji, w tym zakaz działalności partii politycznych i gazet kierujących się wolnością słowa i myśli. Prowadził też masową inwigilację ludności, co skutkowało niesprawiedliwością karną i masowymi aresztowaniami. W tym okresie białego terroru rząd ograniczał rozwój wolności, demokracji i praw człowieka. W latach 60. wiele osób, które nie należały do partii KMT, wyrażało swój sprzeciw wobec autorytarnych rządów oraz pragnienie wolności i demokracji, publikując czasopisma i zakładając „nielegalne” partie polityczne. W latach 70. Kościół Prezbiteriański na Tajwanie (PCT) wydał trzy deklaracje dotyczące sytuacji politycznej na Tajwanie. Wszyscy sygnatariusze tych trzech deklaracji mieli przygotowane testamenty w oczekiwaniu na utratę życia z powodu swoich działań. Dzięki nieustrasżonym wysiłkom działaczy anty-KMT w walce o wolność, demokrację i prawa człowieka rząd Tajwanu ostatecznie zniósł stan wojenny w 1987 roku i wkroczył na drogę prawdziwej wolności i demokracji.

Poprawka do konstytucji z 1991 roku ostatecznie zakończyła bezprawne rządy autorytarne KMT. W 1996 r. na Tajwanie odbyły się pierwsze wybory prezydenckie. Pierwszym prezydentem elektem został Lee Teng-hui, który urodził się i dorastał na Tajwanie. W 2000 r., po wygraniu wyborów przez kandydata największej partii opozycyjnej – Demokratycznej Partii Postępowej (DPP) – na Tajwanie doszło do pierwszego pokojowego przekazania władzy politycznej, co przyczyniło się do dalszego rozwoju tajwańskiej demokracji. Wyniki tych wyborów spowodowały również, że po ponad 50 latach reżimu KMT stała się partią opozycyjną. W 2016 r. Tsai Ing-wen, kobieta kandydująca z ramienia DPP, została wybrana na prezydenta. Jako pierwsza kobieta-prezydent na Tajwanie zaczęła działać na rzecz równouprawnienia kobiet, mając jednocześnie nadzieję, że jej sukces jako prezydenta nie będzie zależał wyłącznie od płci. Administracja prezydent Tsai zyskała aprobatę społeczeństwa, dzięki udanej reelekcji w 2020 roku. W trakcie pandemii wirusa COVID-19 przewodziła swojemu zespołowi w walce z wirusem, odnosząc wielkie sukcesy i przekazując środki medyczne do wielu potrzebujących krajów.

Kluczem do rozwoju demokracji na Tajwanie jest udział obywateli. W 1979 r. działania działaczy anty-KMT domagających się wolności, demokracji, zniesienia zakazu działalności partii politycznych oraz wprowadzenia stanu wojennego doprowadziły do brutalnego stłumienia protestów, masowych aresztowań i stawiania cywilów przed sądem wojennym. Wydarzenie to, znane pod nazwą incydentu w Kaohsiung, zwiększyło świadomość społeczną i zainteresowanie uczestnictwem w życiu politycznym. W 1990 r. ruch studencki "Dzika Lilia" – pierwszy ruch studencki w czasach reżimu KMT – wzywający do kompleksowej reformy rządu, doprowadził do stopniowego odchodzenia Tajwanu od autorytarnych rządów KMT i rozpoczęcia demokratyzacji. Od tego czasu, aby przeciwstawić się niesprawiedliwej polityce, obywatele podejmowali działania w ramach ruchów społecznych, takich jak ruch na rzecz rewindykacji ludności tubylczej i własności ziemi, ruch pracowniczy, ruch na rzecz równouprawnienia płci, ruch ekologiczny oraz legalizacja małżeństw osób tej samej płci. W 2004 roku na Tajwanie odbyło się pierwsze referendum. W 2014 roku kilku odważnych studentów i organizacji obywatelskich okupowało salę posiedzeń Legislatury w proteście przeciwko próbie podpisania przez rząd umowy handlowej z Chinami, która naruszałaby suwerenność Tajwanu. Zainteresowanie młodego pokolenia sprawami publicznymi stało się w ostatnich latach kluczowym czynnikiem postępu demokratycznego na Tajwanie.

Pierwsze wybory burmistrza, które odbyły się w 2020 r., przypomniały rządzącym, że to ludzie są prawdziwymi władcami państwa i mają prawo odwoływać prezesów, którzy nie nadają się na swoje stanowiska.

Dzięki wsparciu i promocji ze strony grup obywatelskich rząd coraz bardziej koncentruje się na podstawowych prawach człowieka, w tym na prawie do wolności, wolności słowa, wolności uczestnictwa w życiu politycznym, równości płci, wolności wyznania, prawach tubylców, równości małżeńskiej i sprawiedliwości sądowej. Ostatnio rząd powołał wyspecjalizowane agencje, takie jak Przejściowa Komisja Sprawiedliwości i Krajowa Komisja Praw Człowieka, których zadaniem jest ochrona praw człowieka, usuwanie symboli autorytaryzmu, ochrona historycznych miejsc niesprawiedliwości i przywracanie prawdy historycznej, z nadzieją na doprowadzenie do pojednania w społeczeństwie tajwańskim.

EKONOMIA

Największą część tajwańskiej siły roboczej stanowi sektor usług. W 2020 r. wartość PKB Tajwanu wyniosła ponad 6690 mld USD, a średni dochód na mieszkańca – 24 471 USD. Walutą Tajwanu jest nowy dolar tajwański. Około 90% dostaw energii i surowców pochodzi z masowego importu, natomiast różne części urządzeń elektrycznych są głównymi produktami eksportowymi. Branże zaawansowane technologicznie obejmują podstawowe technologie, takie jak: odlewnictwo płytek, układy scalone, Internet rzeczy i sztuczna inteligencja. Tajwan jest uważany za aglomerację gospodarczą z siedmioma głównymi parkami przemysłowymi na terenie całego kraju. Produkty rolne to głównie: kwiaty, owoce, uprawy ekologiczne i inne produkty rolnictwa wysokiej jakości. Siła robocza Tajwanu w dużej mierze opiera się na pracownikach migrujących, którzy pochodzą głównie z krajów Azji Południowo-Wschodniej, takich jak Tajlandia i Indonezja, i przyczyniają się do rozwoju przemysłu wytwórczego, rybołówstwa przybrzeżnego oraz sektora opieki domowej. We wczesnych latach rozkwitu gospodarczego Tajwan ignorował znaczenie ochrony środowiska, fabryki przemysłowe zastępowały tereny leśne i emitowały do środowiska zanieczyszczone powietrze i wodę. Jednak w miarę rozwoju Tajwanu należało zająć się problemem wcześniejszej eksploatacji środowiska naturalnego i zanieczyszczeń przemysłowych, które pojawiły się wraz z dążeniem do rozwoju gospodarczego. Dlatego od tego czasu społeczeństwo tajwańskie zaczęło stosować recykling, osiągając drugi najwyższy wskaźnik recyklingu na świecie. Każdy Tajwańczyk produkuje średnio 0,4 kg (mniej niż 1 funt) śmieci dziennie, co jest znacznie niższą wartością niż średnia światowa, która wynosi 1,2 kg (ponad 2,5 funta) dziennie.

RELIGIE

Jako społeczeństwo imigrantów, w którym konstytucja chroni podstawowe prawa człowieka do wolności religijnej, Tajwan zajmuje drugie miejsce na świecie pod względem różnorodności religijnej, a pod względem wolności religijnej dzieli pierwsze miejsce z Belgią i Holandią³. Oprócz popularnych religii ludowych Tajwańczycy wyznają także różne religie, takie jak: buddyzm (19,9%), taoizm (16,6%), protestantyzm (5%), katolicyzm (1,5%), islam (0,2%) oraz niewielki

procent wyznawców judaizmu i prawosławia. Mimo zróżnicowania religijnego, wszystkie religie współistnieją w harmonii, a konflikty są bardzo nieliczne. Wspólną cechą charakterystyczną różnych grup religijnych na Tajwanie jest ich udział w pomocy społecznej, takiej jak: pomoc ubogim, usuwanie skutków katastrof, zakładanie instytucji pomocy społecznej, budowa szkół, placówek medycznych, sierocińców i domów opieki. Chociaż chrześcijaństwo jest na Tajwanie religią mniejszościową, to dzięki swoim ministerstwom pomocy społecznej opiekuje się wieloma marginalizowanymi grupami, w tym kobietami w trudnej sytuacji życiowej, bezdomnymi, pracownikami migrującymi i rybakami. Jak na religię, która stanowi zaledwie 6,5% ogółu ludności, chrześcijaństwo na Tajwanie przyczyniło się znacząco do rozwoju społecznego, edukacji i opieki medycznej w najnowszej historii.

Wielu ludzi na serio żyje wokół rytuałów religijnych, które łączą taoizm, konfucjanizm i różne religie ludowe. Oddają cześć zgodnie z religijnymi porami roku zapisanymi w kalendarzu, a dla spokoju ducha przestrzegają pewnych rytuałów przy okazji ważnych wydarzeń, takich jak: ślub, narodziny dziecka, przeprowadzka czy podróż. Ponadto rytuały błogosławieństw są również ważnymi siłami, które łączą ludzi. Na przykład coroczna pielgrzymka Matsu (bogini morza), która przyciąga ponad milion wiernych oraz Festiwal Duchów, podczas którego oddaje się cześć duchom zmarłych, stanowią centrum życia duchowego wielu ludzi.

Z drugiej strony, religie rdzennych mieszkańców i nowych imigrantów różnią się od religii głównego nurtu ludności Tajwanu. Przed pierwszym kontaktem z chrześcijaństwem rdzenni mieszkańcy mieli już własny system wierzeń. Rytuały, takie jak: wywoływanie deszczu, przepowiadanie i uzdrawianie, były ściśle związane z życiem codziennym, a przewodniczyły im określone osoby, takie jak: kapłani czy czarownicy. Jednak w latach 60. XX wieku nastąpiło gwałtowne nawrócenie rdzennej ludności na chrześcijaństwo, znane jako cud XX wieku. Od tego czasu chrześcijaństwo stało się podstawową religią wśród rdzennych mieszkańców. Ponad 60% ludności stało się chrześcijanami. Jeśli chodzi o nowych imigrantów, wielu z nich jest wyznawcami islamu. Nie tylko przestrzegają oni wielu zasad islamu w życiu codziennym, ale w ostatnich latach obchodzą również Ramadan.

Chrześcijaństwo po raz pierwszy pojawiło się na Tajwanie podczas okupacji holenderskiej i hiszpańskiej. Hiszpanie zbudowali kościoły katolickie na północy Tajwanu, natomiast Holendrzy sprowadzili na południe protestancki Kościół reformowany. Uważa się, że w tym czasie na południu Tajwanu żyło od 5 do 6 tysięcy chrześcijan. Przetłumaczyli oni Biblię, Modlitwę Pańską i Dziesięć Przykazań na rdzenny język Siraya, stosując system Romanizacji. Jednak z powodu zaledwie 40-letniego panowania Holendrów na Tajwanie przetłumaczono tylko niewielką część Biblii.

Po tym, jak Koxinga wypędził Holendrów, chrześcijaństwo było na Tajwanie zakazane aż do połowy XIX wieku, kiedy to zostało ponownie wprowadzone na Tajwan, gdy Zakon Dominikanów z Filipin zaczął ewangelizować południowy Tajwan. Bazylika Niepokalanego Poczęcia w Wanchin jest ważnym zabytkiem świadczącym o pojawieniu się katolicyzmu na Tajwanie. W międzyczasie Angielska Misja Prezbiteriańska i Kanadyjska Misja Prezbiteriańska wysłały misjonarzy, którzy rozpoczęli swoją posługę odpowiednio w południowym i północnym Tajwanie.

Z powodu prześladowań ze strony Komunistycznej Partii Chin w latach 50. XX w. Kościoły chrześcijańskie, takie jak: anglikański, metodystyczny, baptystyczny i luterkański, uciekły na Tajwan i rozpoczęły działalność duszpasterską. W latach 60. Kościół Prezbiteriański na Tajwanie zainicjował Ruch Podwojenia, którego celem było podwojenie liczby wiernych w ciągu dekady. Ruch ten, mający swoje historyczne korzenie na wyspie, odniósł sukces, gdyż powstało wiele kościołów zarówno w miastach, jak i na terenach wiejskich. W latach 80. i 90. XX wieku nastąpił rozwój ruchu charyzmatycznego, w ramach którego powstało wiele nowych wyznań.

Interakcje między wyznaniem rozwijały się coraz bardziej i bardziej aktywnie, co doprowadziło do utworzenia w 1963 roku Narodowej Rady Kościołów na Tajwanie („NCCT”). Dzięki licznym podgrupom, w tym podgrupie kobiecej, NCCT pomaga w utrzymaniu jedności między kościołami chrześcijańskimi i organizacjami pokrewnymi. Wraz z przystąpieniem Kościoła katolickiego do NCCT w 1967 roku, Tajwan stał się jednym z niewielu krajów, które włączają Kościół katolicki do organizacji ekumenicznej na poziomie krajowym. Chociaż każda z denominacji zajmuje różne stanowiska w różnych kwestiach, wszystkie wyznania współistnieją w harmonii i kontynuują pracę nad własną posługą.

KULTURA

Trzy najważniejsze święta na Tajwanie to Festiwal Wiosny, Festiwal Smoczych Łodzi i Festiwal Księżycy.

Festiwal Wiosny jest powszechnie znany jako Księżycowy Nowy Rok, kiedy ludzie mają około tygodnia urlopu. Rodziny spotykają się w wigilię Księżycowego Nowego Roku, aby wspólnie ucztować, pożegnać stary rok i powitać nowy. W dzień Księżycowego Nowego Roku ludzie odwiedzają krewnych i przyjaciół, i gratulują sobie nawzajem, że udało im się przeżyć kolejny rok. Starsi rozdają młodym czerwone koperty z pieniędzmi, co ma być formą błogosławieństwa. Drugi dzień Nowego Roku ma największe znaczenie dla kobiet zamężnych, ponieważ jest to dzień, w którym wraz z mężem i dziećmi wracają do swojej rodziny panińskiej, aby wspólnie spędzić czas. Niektórzy ludzie podczas Święta Wiosny odwiedzają świątynie, aby prosić o boskie błogosławieństwo, podczas gdy chrześcijanie uczestniczą w nabożeństwie Księżycowego Nowego Roku w kościele, aby podziękować Bogu za miniony rok i modlić się o łaskę i pokój w nadchodzącym roku.

Aby uczcić Festiwal Smoczych Łodzi, Tajwańczycy jedzą zongzi (pierożki ryżowe) i biorą udział w wyścigach smoczych łodzi. Podczas Festiwalu Księżycy ludzie jedzą ciastka księżycowe i pomelo, ciesząc się widokiem jasnego księżycy w pełni w połowie jesieni.

Ogólnie rzecz biorąc, po porodzie tajwańskie kobiety przechodzą 30–40 dni połogu (tzw. „miesiąc siedzenia”). W tym okresie otrzymują specjalną opiekę i dodatkowe składniki odżywcze, aby odzyskać siły. Równocześnie zachęca się je do przestrzegania kilku ograniczeń. Na przykład nie powinny myć włosów, brać prysznic (tylko kąpiel z gąbką) ani jeść mrożonych potraw, aby w przyszłości nie pogorszyć swojego stanu zdrowia. Jednak współczesne kobiety nie zawsze przestrzegają takich tradycji. W dzisiejszych czasach kobiety pracujące mają zagwarantowane

ustawowo świadczenia z tytułu ciąży i porodu. Otrzymują one osiem tygodni płatnego urlopu macierzyńskiego, a ich mężowie – kilka dni płatnego urlopu ojcowskiego.

Życie rdzennych mieszkańców Tajwanu jest nierozdzielnie związane z matką naturą, do tego stopnia, że wykształciła się wyjątkowa kultura plemienna, która znacznie różni się od kultury głównego nurtu. Bununowie i Atajowie, którzy żyją w górach, Amisowie, którzy mieszkają nad wodą oraz mieszkańcy wyspy Tao rozwinęli bardzo różne kultury łowieckie i rybackie. Mimo że rozwój gospodarczy, zmiany stylu życia i głównego nurtu kultury w ciągu ostatniego stulecia miały na nich ogromny wpływ, rdzenni mieszkańcy starali się zachować swoją kulturę, obchodząc sezonowe święta, takie jak: Dożynki, Festiwal Inholawan, Festiwal Maljeveq i inne rytuały życiowe, takie jak: rytuał Mangamangayau i rytuał Mapabosbos. Co więcej, fakt, że ponad 60% ludności tubylczej to chrześcijanie, sprawia, że Kościoły w wioskach plemiennych ukazują unikalne obrazy łączenia tradycyjnej kultury z wiarą chrześcijańską. W ostatnich latach różnorodność kultur rdzennej ludności stała się ważnym elementem w kształtowaniu wizerunku Tajwanu na arenie międzynarodowej.

Tajwańczycy mają ciepłą naturę. Ludzie często witają się, pytając: „Czy już jadłeś?”. Przyjazna gościnność to również jedna z cech charakterystycznych Tajwańczyków. Zawsze, gdy jest ktoś z gości, gospodarze częstują go szklanką wody lub filiżanką herbaty. Jeśli gość przychodzi w porze posiłku, często zaprasza się go do stołu, nawet jeśli serwowane dania są bardzo proste. Ten duch dzielenia się jest odziedziczony po dawnym społeczeństwie rolniczym. Oczywiście jest on również zgodny z biblijnym nauczaniem, aby okazywać gościnność nieznanym.

Na Tajwanie istnieje bogata i zróżnicowana kultura żywieniowa, w której podstawowym pożywieniem jest ryż. Z łatwością można znaleźć różne kuchnie etniczne Tajwańczyków, Hakka, rdzennych mieszkańców, mieszkańców kontynentu i nowych imigrantów. Dostępne są również potrawy pochodzące z innych krajów świata. Daje to mieszkańcom możliwość poznania różnych kultur.

Nocne targi są bardzo popularne na Tajwanie, głównie dlatego, że Tajwan jest praktycznie bardzo bezpiecznym miejscem. Na nocnych targach można znaleźć prawie wszystko, od sortowanych przekąsek, mrożonych deserów, ubrań po artykuły codziennego użytku. W ostatnich latach napój znany jako bubble tea, pochodzący z centralnego Tajwanu, zyskał sympatię ludzi na całym świecie. Stał się znanym na całym świecie napojem orzeźwiającym.

Dzieła sztuki i przedstawienia, takie jak: malarstwo, rzeźba, muzyka, drama, taniec, opery tradycyjne, przedstawienia kukielkowe i opery tajwańskie, zostały przekazane przez wybitnych artystów i licznych entuzjastów. Publiczność ma łatwy dostęp do tych przedstawień dzięki telewizji, Internetowi i lokalnym ośrodkom kultury. Ostatnio tajwańskie opery gospel i lalkowe przedstawienia gospel stały się kanałem ewangelizacyjnym.

Osoby entuzjastycznie nastawione do zachowania zdrowia często widuje się uprawiające jogging lub ćwiczące tai chi czy Baduanjin qigong (ćwiczenia w ośmiu sekcjach) w parkach w pobliżu ich domów. Praise dance, który został opracowany przez chrześcijan, to nie tylko aktywność fizyczna, ale także sposób na przyciągnięcie ludzi do chrześcijaństwa. Karaoke to kolejne popularne zajęcie rekreacyjne wśród osób w różnym wieku. Tajwańska herbata Oolong jest

wysokiej jakości i cieszy się dużą popularnością wśród mieszkańców. Picie herbaty podczas spędzania czasu z rodziną i przyjaciółmi jest uważane za wielką przyjemność.

OPIEKA MEDYCZNA

Wraz ze wzrostem gospodarczym i popularyzacją edukacji społeczeństwo tajwańskie coraz bardziej docenia znaczenie opieki zdrowotnej. Dzięki wieloletniemu rozwojowi zaawansowanego sprzętu medycznego i szkoleniu profesjonalnych pracowników służby zdrowia, w 2018 r. średnia długość życia mieszkańców Tajwanu osiągnęła 80,7 lat, przy czym mężczyźni żyją 77,5 roku, a kobiety 84 lata. W 1995 r. ustanowiono Narodowe Ubezpieczenie Zdrowotne. Zgodnie z polityką ubezpieczeniową wszyscy obywatele, w tym cudzoziemcy posiadający legalne pozwolenie na pracę, muszą uczestniczyć w ubezpieczeniu niezależnie od wieku. Samopomoc, wzajemna pomoc, ubezpieczenie społeczne różnicujące ryzyko znacznie zmniejszyły obciążenia finansowe osób poszukujących opieki medycznej. Pozbyły się one strachu przed zadłużeniem z powodu choroby dzięki zwolnieniu z kosztów leczenia osób cierpiących na choroby wyniszczające, takie jak: rak, niepełnosprawność fizyczna czy choroby psychiczne. Narodowe Ubezpieczenie Zdrowotne i niezawodowy system opieki zdrowotnej zapewniają częściowe lub pełne pokrycie kosztów dla osób znajdujących się w gorszej sytuacji. Nowotwory są nadal główną przyczyną zgonów na Tajwanie. Wśród kobiet na pierwszym miejscu jest rak piersi, a na drugim rak szyjki macicy.

Ze względu na ingerencję Chin i naruszanie zasad uczestnictwa Tajwanu w organizacjach międzynarodowych, Tajwan przez długi czas był wykluczony przez WHO i odizolowany od światowego systemu zdrowia publicznego. Podczas pandemii wirusa COVID-19 w 2020 roku Tajwan wdrożył system wczesnego ostrzegania, kontroli granicznych i zakaz eksportu masek chirurgicznych. Dzięki rekwizycji i przydziałowi masek chirurgicznych oraz przekazaniu kilkudziesięciu milionów masek chirurgicznych do krajów dotkniętych pandemią COVID-19, hasło „Tajwan może pomóc” spotkało się z uznaniem wielu zagranicznych rządów. Dzięki dwustronnej i wielostronnej pomocy Tajwan walczył z pandemią wraz ze społecznością międzynarodową.

EDUKACJA

Na przełomie XIX i XX wieku na Tajwanie wprowadzono obowiązkową nowoczesną edukację zachodnią, dzięki czemu wykształciło się wiele wybitnych talentów w różnych dziedzinach. Od 1968 roku, kiedy wprowadzono dziewięcioletni obowiązek szkolny, chłopcy i dziewczęta w wieku od 7 do 15 lat musieli uczęszczać do szkoły. Dzięki powszechnej edukacji do 2019 roku wskaźnik alfabetyzacji, czyli nauki czytania i pisania, wśród Tajwańczyków powyżej 15 roku życia osiągnął 99%. Począwszy od 2019 roku obowiązek szkolny został przedłużony do 12 lat. Starając się zneutralizować rywalizacyjny charakter systemu edukacji, zmniejszyć presję uczniów związaną z dostaniem się do dobrych szkół średnich i przełamać ramy tradycyjnych przedmiotów szkolnych, rząd przesunął punkt ciężkości edukacji na zwiększanie indywidualnych umiejętności uczniów w zakresie rozwiązywania problemów oraz rozwijanie ich własnych zainteresowań i aspiracji. Kształcenie zawodowe zapewnia wysokiej jakości siłę roboczą dla rozwoju gospodarczego

Tajwanu i w znacznym stopniu przyczynia się do postępu i dobrobytu społeczeństwa. Ponadto osoby, które zdobyły wyższe wykształcenie, stanowią 45% ogółu ludności. Konstytucja Tajwanu stanowi, że kobiety mają równe prawa do edukacji, a potencjał kobiet w miejscu pracy wzrósł od tego czasu. Język angielski jest obowiązkowym przedmiotem nauki drugiego języka na Tajwanie.

Wdrożenie mandaryńsko-chińskiej polityki edukacyjnej we wczesnych latach rządów KMT doprowadziło do zaniku języków różnych grup etnicznych. Większość młodego pokolenia nie jest w stanie porozumiewać się we własnych językach ojczystych. W ostatnich latach dostrzeżono znaczenie zachowania języków ojczystych i ochrony kultury opartej na różnorodności językowej. Od 2001 roku w szkołach podstawowych języki ojczyste stały się przedmiotem obowiązkowym, a uczniowie mają możliwość uczenia się swoich języków ojczystych. Ponadto każda grupa etniczna aktywnie promuje swój język ojczysty za pomocą filmów wideo w mediach i w Internecie. Oczekuje się, że nauczanie języka ojczystego będzie realizowane w rodzinie, w szkole i w społeczeństwie, tak by język ten był używany w życiu codziennym i by można było przekazywać wartości kultury języka.

Ze względu na malejący wskaźnik urodzeń odsetek seniorów osiągnął w 2018 roku 14% populacji ogólnej, co oficjalnie kwalifikuje Tajwan jako społeczeństwo starzejące się. Rząd aktywnie tworzy w całym kraju centra edukacyjne dla seniorów i zapewnia im środowisko i przyjemność uczenia się przez całe życie. Celem tych działań jest spowolnienie rozwoju demencji wśród seniorów oraz zmniejszenie obciążenia finansowego rodzin i rządu.

KOBIETY

Wraz z rozwojem tajwańskiego społeczeństwa obywatelskiego, opartego na wartościach demokracji, równości i wolności, kobiety tajwańskie w XXI wieku mają obecnie takie same prawa jak mężczyźni w zakresie polityki, udziału w życiu gospodarczym i edukacji. W początkowym okresie istnienia patriarchalnego społeczeństwa głównego nurtu kobiety mogły uczestniczyć w życiu politycznym tylko dzięki zagwarantowanym miejscom w urzędach publicznych, które dawały im ograniczone możliwości. Jednak po zniesieniu stanu wojennego na Tajwanie i dzięki działaniom feministycznym odsetek kobiet uczestniczących w życiu politycznym przekroczył gwarantowane miejsca. Mając na uwadze równość płci, w 1999 roku dyskryminujący „system gwarancji” został zmieniony na „zasady proporcji płci”, aby zachęcić więcej kobiet do udziału w życiu politycznym.

Odsetek kobiet w legislaturze, wynoszący 42%, jest najwyższy w Azji. Ponadto kobiety, z pomocą uczonych i grup działających na rzecz praw kobiet, wniosły ogromny wkład w rewizję i stanowienie odpowiednich przepisów. W szczególności córki mają obecnie prawo do dziedziczenia, a kobiety mogą decydować o przyjęciu nazwiska męża po zawarciu małżeństwa. Co więcej, dzieci mają także swobodę wyboru nazwiska matki lub ojca jako swojego własnego.

Oprócz stosunkowo proporcjonalnej liczby wykształconych kobiet w porównaniu z mężczyznami, kobiety na Tajwanie odegrały również kluczową rolę w rozwoju gospodarczym. W latach 70. XX wieku kobiety na różne sposoby uczestniczyły w działalności gospodarczej, w tym

w rodzinnym rękodzielnictwie (znanym jako „fabryki w salonie”), co doprowadziło do cudu we wzroście gospodarczym. Wskaźnik zatrudnienia kobiet w 2019 roku osiągnął 64,5%. Dzięki udziałowi i niestrudzonemu zaangażowaniu kobiet, równouprawnienie płci na Tajwanie osiągnęło najwyższy poziom w Azji.

Młode kobiety mogą zdecydować, gdzie pójść na studia lub kontynuować edukację, kierując się własnymi zainteresowaniami i aspiracjami, tak aby mogły stać się niezależne finansowo, gdy rozpoczną karierę zawodową. Czasami, ze względu na niższe zarobki wynikające ze struktury płac i poziomu ekonomicznego, młode kobiety mogą być pytane, czy chcą wstąpić w związek małżeński i zamiast tego zostać gospodyniami domowymi. Ogólnie rzecz biorąc, nadal istnieją pewne oczekiwania wobec młodych kobiet.

Kobiety, niezależnie od wieku, są nadal w pewnym stopniu uciskane przez ideę patriarchy i dlatego napotykają wiele wyzwań związanych z równością płci. Po pierwsze, udział kobiet w polityce jest nadal ograniczony przez patriarchy i politykę partyjną. Po drugie, na rynku pracy nadal występują różnice w wynagrodzeniach ze względu na płeć. Mimo że ponad 60% kobiet ma wyższe wykształcenie, 83% nadal podlega stereotypom w miejscu pracy i jest ograniczone do branż, które nie wymagają specjalistycznej wiedzy ani przywództwa, takich jak usługi, produkcja, umiejętności czy praca. Mimo że rodziny o podwójnych dochodach stały się normą społeczną, kobiety nadal są związane oczekiwaniami społecznymi i muszą żyć pod presją zajmowania się rodziną, wychowywania dzieci i stawiania czoła wyzwaniom w miejscu pracy. Świadczy to o tym, że koncepcja „mąż i żona powinni dzielić się obowiązkami domowymi” jeszcze nie dojrzała w tajwańskim społeczeństwie. Wreszcie – choć pozornie niezależne – wiele tajwańskich kobiet nadal cierpi z powodu przemocy domowej, molestowania seksualnego, korzystania z Internetu i nadużywania narkotyków. Wszystko to świadczy o tym, że społeczeństwo tajwańskie ma jeszcze wiele do zrobienia w kwestii równości płci.

Tajwańskie kobiety uzyskały prawa wyborcze już w 1949 roku. Dzięki wysiłkom ruchów na rzecz praw kobiet w latach 60. społeczeństwo tajwańskie zaczęło rozumieć i popierać równość płci, a także przyjęło odpowiednie przepisy. Rząd Tajwanu ratyfikował Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet („CEDAW”) w 2012 roku, a jego wysiłki w zakresie wdrażania CEDAW zyskały uznanie na arenie międzynarodowej.

W warunkach patriarchy panującego we wczesnych Kościołach tajwańskich prawie niemożliwe było, aby kobiety mogły głosić kazania. Jednak dzięki latom edukacji, nauki i rozwoju, a także dzięki wzajemnej zachęce, talenty kobiet w myśleniu, planowaniu, uczestniczeniu w podejmowaniu decyzji, a nawet ich wykonywaniu, stawały się coraz bardziej widoczne. W ciągu ostatniego stulecia rola kobiet w Kościele zmieniła się z woźnej, sprzątaczką, dekoratorką kwiatów i kucharki na przywódczynię kościoła i duchowną. W porównaniu z sąsiednimi krajami, kobiety tajwańskie bardzo wcześnie zaczęły mieć możliwość uczestniczenia w podejmowaniu decyzji w Kościele. Kościół zaczął ordynować kobiety na starszych zboru i diakonów w latach 20. ubiegłego wieku, a na pastorów w 1949 roku. W 2020 roku wybrano pierwszą kobietę moderatora zgromadzenia ogólnego Kościoła Prezbiteriańskiego Tajwanu, co uczyniło ją pierwszą kobietą na stanowisku przywódcy kościelnego na szczeblu krajowym. Entuzjazm kobiet w sprawach

kościelnych i podejmowaniu decyzji odgrywa kluczową rolę w łączeniu i jednoczeniu Kościoła oraz jest niezbędnym elementem jego odrodzenia.

HISTORIA I AKTUALNY STAN ŚDM NA TAJWANIE

Najwcześniejsza wzmianka o udziale kobiet z Kościoła tajwańskiego w Światowym Dniu Modlitwy pochodzi z marca 1935 roku z Tajwańskiej Prasy Kościelnej. Od samego początku nie istniał żaden krajowy komitet. Zamiast tego ruch był promowany przez Północne i Południowe Kobiecte Stowarzyszenia Misyjne Kościoła Prezbiteriańskiego na Tajwanie (PCT). Północne Kobiecte Stowarzyszenie Misyjne skontaktowało się z innymi wyznaniem chrześcijańskimi, aby zorganizować nabożeństwo ŚDM w 1958 roku i od tego czasu kobiety z PCT same wysyłały zaproszenia do innych wyznań.

W 1960 roku Północne i Południowe Kobiecte Stowarzyszenia Misyjne połączyły się w krajową Misję Kobiecą Zgromadzenia Ogólnego, a na pierwszym spotkaniu zarządu podjęto oficjalną decyzję o promowaniu ŚDM. PCT zaprosiło YWCA (Związek Młodych Kobiet Chrześcijanek), Kościół Baptystów, Kościół Metodystów i Kościół Luterński do zorganizowania nabożeństwa ŚDM oraz do utworzenia „Komitetu ŚDM” jako grupy zadaniowej w ramach Misji Kobiet.

W 1966 roku PCT zwołał „Tajwański Chrześcijański Wspólny Komitet na rzecz ŚDM”. Do 1967 roku wśród członków Komitetu znaleźli się przedstawiciele metodystów, luteran, Christian and Missionary Alliance (Sojusz Chrześcijański i Misyjny), kwakrów, YWCA, baptystów, Armii Zbawienia i Grupy Doradczej Pomocy Wojskowej USA. W 1968 roku lista ta została rozszerzona o przedstawicieli Assemblies of God (Zgromadzenie Boże), The Evangelical Alliance Mission and Church of the Nazarene (Misja Aliansu Ewangelicznego i Kościół Nazareński). W 1969 roku Chen Chi-yi (metodysta) został pierwszym członkiem spoza KPCT, który objął stanowisko przewodniczącego. Komitet był odpowiedzialny za promowanie nabożeństw ŚDM w latach 1966–1978. W latach sześćdziesiątych XX wieku PCT działał już lokalnie od stu lat, a jego zbory rozrastały się na terenie całego kraju. Dzięki pracy wydziałów duszpasterstwa kobiet w lokalnych prezbiteriach, ŚDM rozkwitło w krótkim czasie.

W 1960 roku Tajwan otrzymał datki ŚDM od Stowarzyszenia Kobiet Hongkongu i Kowloon, przeznaczone na pomoc w usuwaniu skutków powodzi z 7 sierpnia 1959 roku. W 1963 roku tajwańskie nabożeństwo ŚDM przeznaczyło zebrane ofiary na pomoc dla uchodźców z Hongkongu, wypełniając tym samym prawdziwe znaczenie hasła ŚDM „Świadoma modlitwa i modlitewne działanie”. Hongkong dostarczył podręczniki do nabożeństw w języku mandaryńsko-chińskim, które następnie zostały przetłumaczone na zromanizowany język tajwański i japoński (Biblie japońskie zostały przetłumaczone dla grup tubylczych, ponieważ większość z nich przeszła edukację japońską). W 1970 roku zaprzestano używania mandaryńsko-chińskich podręczników z Hongkongu, a PCT powierzono zadanie przetłumaczenia angielskiego podręcznika na mandaryńsko-chiński, aby mogły z niego korzystać wszystkie denominacje na Tajwanie. Nadal używano romańskiej wersji tajwańskiej i japońskiej. Pani Ruth Kao z Tajwanu pełniła w latach 1991–1995 funkcję Regionalnego Przedstawiciela Azji w Komitecie Wykonawczym ŚDM.

W latach 70. Stany Zjednoczone zerwały stosunki dyplomatyczne z Tajwanem. W obliczu zagrożeń militarnych ze strony Chin i krytycznego stanu międzynarodowego statusu Tajwanu, PCT wydał trzy deklaracje: jedną w 1971, drugą w 1975 i trzecią w 1977 roku. Jednak ówczesny rząd nie tolerował odmiennych poglądów i PCT był prześladowany na wiele sposobów. Skonfiskowano wiele zromanizowanych tajwańskich Biblii, zbory były inwigilowane, a wielu duchownych aresztowano. W rezultacie inne denominacje zdystansowały się od PCT, co wpłynęło również na zgromadzenia międzywyznaniowych nabożeństw ŚDM. Do 1979 roku Krajowy Komitet ŚDM na Tajwanie był prowadzony wyłącznie przez PCT. W 1982 roku YWCA wraz z kilkoma denominacjami i organizacjami kościelnymi podjęła decyzję o utworzeniu Tajwańskiego Komitetu Narodowego ŚDM, co zaowocowało powstaniem dwóch punktów kontaktowych ŚDM na Tajwanie.

Od momentu powstania w 1935 roku ŚDM stało się ekumeniczną modlitwą uwielbienia, która jest dobrze znana tajwańskim chrześcijankom. Każdego roku broszura z nabożeństwem jest tłumaczona na 13 języków, w tym na język mandaryńsko-chiński, tajwański i języki lokalne, które są używane podczas nabożeństw. W styczniu każdego roku kobiety z różnych regionów na zmianę prowadzą nabożeństwo ŚDM PCT demonstrując je podczas krajowego szkolenia dla kobiet. Następnie każda z przedstawicielek wraca do swojego regionu i przeprowadza nabożeństwo w marcu. Każdego roku w różnych regionach w nabożeństwie uczestniczy około 7000 kobiet. Jednak ze względu na pandemię COVID-19 w 2020 roku zakazano organizowania nabożeństw w pomieszczeniach, w których może uczestniczyć więcej niż 100 osób. W związku z tym wiele nabożeństw ŚDM w regionach miejskich musiało zostać odwołanych.

Komitet ŚDM składa się z członków, którzy zajmują się promocją ŚDM. Ich wiek waha się od 30 do 65 lat. W skład międzywyznaniowego komitetu krajowego kierowanego przez YWCA wchodzi przedstawiciele innych wyznań (w tym Kościoła katolickiego) oraz organizacji kościelnych. Każdego roku organizuje się kilka nabożeństw MKŚDM dla dorosłych i dzieci.

W 2017 roku MKŚDM zaakceptował propozycję Tajwanu, aby przygotować materiały do nabożeństwa na rok 2023. To z pewnością otworzyło możliwość współpracy dwóm komitetom ŚDM na Tajwanie. W 2019 roku Dyrektor Wykonawczy ŚDM, Rev. Rosângela Oliveira, odwiedziła Tajwan, aby poprowadzić warsztaty pisarskie, podczas których obie strony miały okazję do miłych interakcji. W 2020 roku oba komitety utworzyły cztery grupy robocze, a proces wspólnej pracy przyniósł ruchowi ŚDM na Tajwanie możliwość wzajemnej wymiany i dialogu w celu poszukiwania stanu jedności w wierze i miłości pomiędzy dwoma komitetami. Mimo że między różnymi wyznaniem utrzymują się różnice zdań w kwestiach politycznych i społecznych, wiara chrześcijańska prowadzi nas do przekraczania przepaści etnicznych, ran historycznych i sporów w życiu codziennym, abyśmy mogli wspólnie pracować dla Ewangelii, w którą tak bardzo wierzymy.

Przypisy:

¹ Lista grup rdzennych mieszkańców równin na Tajwanie: Kavalan, Ketagalan, Taokas, Pazeh, Papora, Babuza, Hoanya, Siraya i Makatau.

² Lista 16 oficjalnie uznanych grup tubylczych: Pinuyumayan, Amis/Pangcah, Atayal, Saisiyat, Bunun, Tsou, Thao, Paiwan, Rukai, Tao, Kavalan, Truku, Sakizaya, Sediq, Hla'alua i Kanakanavu. W szczególności Kavalan jest jedną z niewielu wciąż istniejących grup etnicznych zamieszkujących niziny i jedyną, która jest oficjalnie uznawana przez rząd Tajwanu.

³ Według raportu opublikowanego w 2014 r. przez Pew Research Center's Religion and Public Life Project, Tajwan zajmuje drugie miejsce po Singapurze w Indeksie Różnorodności Religijnej. Odniesienie do wolności religijnej opiera się na raporcie Humanists International's Freedom of Thought Report z 2018 roku.